

Паулу Коелю

Воинът на светлината –
наръчник

На С.И.Л., Карлус Идуарду Ранжел и Ан Кариер,
владеещи майсторството на строгостта и състраданието

Няма ученик по-горен от учителя си;
но всеки, след като се усъвършенства,
ще бъде като учителя си.

Лука, 6:40

Пролог

– Край плажа на изток от селото има един остров, а на него – огромен храм с много камбани – казва жената.

Момчето забеляза, че е облечена в странни дрехи, а косите ѝ са покрити с воал. Никога преди не я беше срещало.

– Виждал ли си храма? – попита тя. – Върви да го видиш и ми кажи как го намираш!

* * *

Пленено от красотата на жената, момчето отиде до мястото, което му бе посочила. Седна на пясъка и погледна хоризонта, но не видя нищо по-различно от обичайното: синьо небе и океан.

Разочаровано, то се запъти към рибарското селище, което се намираще наблизо, и там попита за острова с храма.

– А, това е било много отдавна, по времето когато моите прадеди са живели по тези места – каза един стар рибар. – Станало земетресение и островът потънал в океана. Но макар че вече не се вижда, все още се чуват камбаните на храма, когато водата ги разлюлее на дъното.

Момчето се върна на плажа и се опита да чуе камбаните. Прекара там целият следобед, но успя да долови само шума на вълните и кръсъците на чайките.

* * *

Когато се стъмни, родителите му дойдоха да го приберат. На другата сутрин то пак отиде на плажа; не можеше да допусне, че една красива жена ще говори лъжи. Ако някой ден тя се появеше отново, би могло да и каже, че не е видяло острова, но е чуло камбаните на храма да бият, разлюлени от водата.

И тъй, изминаха много месеци. Жената не се появи и момчето я забрави. Бе убедено, че трябва да открие богатствата и съкровищата на потъналия храм. Ако чуе камбаните, ще разбере местонахождението му и ще извади скритите в него съкровища.

* * *

Вече не го интересуваше нито училището, нито приятелите му. Бе се превърнало в обект на шеги от страна на другите деца, които казваха:

„Той вече не е като нас. Предпочита да гледа океана, защото го е страх, че ще губи в игрите.“

И всички се смееха, щом видеха момчето да седи на плажа.

Въпреки че не успяваше да чуе старите камбани на храма, момчето постепенно научаваше най-различни неща. Започна да проумява, че след като толкова дълго е слушало шумът на вълните, те вече не са в състояние да отвличат вниманието му. Скоро след това свикна и с кръсъкът на чайките, с жуженето на пчелите, с вятъра, с поклащащите се листа на палмите.

Половин година след първият разговор с жената момчето вече не позволяваше никакъв шум да отвлича вниманието му, ала все още не бе чуло камбаните на потъналия храм. Идваха рибари да си поговорят с него и казаха: „Но ние ги чуваме!“ момчето обаче не успяваше. След известно време рибарите почнаха да му говорят други неща: „Ти си твърде много зает с мисълта, че трябва да чуеш камбаните, които са на дъното. Зарежи тая работа и върви да играеш с приятелчетата си! Може би само рибарите ги чуват!“

* * *

След като измина почти цяла година, момчето си помисли: „Тези мъже сигурно са прави. Най-добре ще е да порасна, да стана рибар и да идвам всяка сутрин на този плаж, защото започна да ми харесва.“ Помисли си също така и следното: „Вероятно всичко това е някаква легенда, възможно е след земетресението камбаните да са се счутили и никога повече да не са звънели.“

Същият следобед то реши да се завърне в къщи.

Приближи се до океана, за да се сбогува с него. Погледна още веднъж пейзажа и тъй като вече не бе обсебено от камбаните, се усмихна на красивата песен на чайките, на шума на вълните, на вятъра, люлеещ листата на палмите. Дочу гласовете на приятелите си, които играеха наблизо, и се зарадва при мисълта, че ще се върне отново към детските си занимания.

Момчето бе доволно и благодари – така както само едно дете би могло да го стори – за това, че е живо. Бе убедено, че не си е загубило времето напразно, тъй като се бе научило да съзерцава природата и да благоговее пред нея.

И в този миг, заслушан в шума на океана, чайките, вятъра, листата на палмите, гласовете на приятелите си, които играеха, момчето долови за първи път звън на камбана.

След това чу още една.

И още една, докато накрая, за негова радост, забиха всички камбани на потъналия храм.

* * *

Изминаха години. Момчето – вече мъж – се върна в селото и отиде на плажа на своето детство. Нямаше никакво намерение да вади съкровища от дъното на морето; може би всичко е било плод само на въображението му и той въобще не е чул потъналите камбани през онзи далечен следобед от детството му. Въпреки това реши да се разходи, за да послуша шума на вятъра и песента на чайките.

Каква бе изненадата му, когато видя на пясъка да седи жената, която му бе говорила за острова с храма!

– Какво правиш тук? – попита той.

– Чаках те – отвърна тя.

Той забеляза, че въпреки многото години, които бяха изминали, жената изобщо не се бе променила; дори и воалът, покриващ косите ѝ, не беше избелял с времето.

Тя му подаде една синя тетрадка с бели листове.

– Пиши: „Воинът на светлината се вглежда в очите на едно дете. Защото децата умеят да гледат на света без горчивина. Когато иска да разбере дали човекът до него заслужава доверие, воинът се опитва да погледне на него през очите на дете.“

– Какво представлява воинът на светлината?

– Ти знаеш – отвърна тя, усмихвайки се. – Човек, който е в състояние да разбере чудото на живота, да се бори докрай за нещо, в което вярва, и – поради това – да чуе камбаните, които звънят на дъното на океана.

Никога не се бе възприемал като воин на светлината. Жената сякаш отгатна мисълта му.

– Всички са способни на това. И никой не се възприема като воин на светлината, въпреки че всички са такива.

Той погледна страниците на тетрадката. Жената отново се усмихна.

– Пиши за воина! – каза тя.

Воинът на светлината никога не забравя да благодари.

По време на битката ангелите са му помогнали, небесните сили са поставили всяко нещо на мястото му и са позволили той да даде най-

доброто нещо от себе си.

Другарите му отбелязват: „Има голям късмет!“ И наистина, понякога воинът успява да постигне много повече, отколкото му позволяват възможностите.

Ето защо, при залез слънце той коленичи и благодари на всички свои небесни покровители.

Благодарността му обаче не се ограничава само с духовния свят; той никога не забравя приятелите си, защото тяхната кръв се е смесила с неговата на бойното поле.

Не е нужно някой да напомня на воина за помощта, която другите са му оказали; той сам се сеща за нея и разделя с тях наградата.

Всички пътища на света водят към сърцето на воина; той се гмурва без колебание в реката от страсти, която пресича целия му живот.

Воинът знае, че е свободен да избере каквото пожелае; той взема решенията си смело, независимо и – понякога – с известна доза лудост.

Приема своите страсти и ги изживява пълноценно. Знае, че не е нужно да подтиска стремежа си към нови завоевания; те са част от живота и доставят радост на всички, които участват в тях.

Той обаче никога не губи от поглед трайните неща и връзките, заздравени от времето.

Воинът умее да различава преходното от устойчивото.

Воинът на светлината не разчита само на собствените си сили; използва също така и енергията на противника си. В началото на битката той не разполага с нищо друго, освен с ентузиазма си и с ударите, които е усвоил, докато е тренирал; сражавайки се обаче, открива че ентузиазмът и тренировките не са достатъчни: нужен е опит.

И тогава той отваря сърцето си за Вселената и моли Бог да го вдъхнови, така че всеки удар на врага да се превърне за него в урок по защита. Другарите му отбелязват: „Колко е суеверен! Излезе от битката, за да се моли. Бои се от ловкостта на противника.“

Воинът не отвръща на тези провокации. Знае, че без вдъхновение и опит никоя тренировка няма да даде резултат.

Воинът на светлината никога не си служи с измама, но умее да отвлече вниманието на противника си.

Колкото и да е напрегнат, той използва всички стратегически

средства, за да постигне целта си. Когато усеща, че силите му се изчерпват, кара противника си да мисли, че не бърза. Когато трябва да нанесе удар по десния фланг, отвежда войските си на левия фланг. Ако иска да влезе в битка незабавно, преструва се, че му се спи и се приготвя за сън.

Другарите му отбелязват: „Вижте, ентузиазмът му се стопи!“ Той обаче не обръща внимание на забележките, защото неговите другари не познават бойната му тактика.

Воинът на светлината знае какво иска. И не е нужно да обяснява.

Ето какво казва един китайски мъдрец за стратегиите на воина на светлината: „Накарай врага си да повярва, че няма да спечели кой знае какво ако реши да те нападне; по този начин ще охладиш ентузиазма му.“

„Не се срамувай да се оттеглиш временно от бойното поле, щом разбереш, че врагът е по-силен; важна е не отделната битка, а краят на войната.“

„Дори и да си достатъчно силен, не се срамувай да се престориш на слаб; това ще направи врагът ти непредпазлив и ще го накара да те нападне преждевременно“

„В една война ключът към победата е умението да изненадаш противника си.“

„Колко интересно! – казва си воинът на светлината. – Срещнах толкова хора, които при първият удобен случай се опитват да покажат най-лошото от себе си. Кривят вътрешната си сила зад агресивност, маскират своя страх от самотата, придавайки си вид на независими. Не вярват в собствените си способности, а непрекъснато изтъкват добродетелите си“

Воинът на светлината открива тези недостатъци у много от мъжете и жените, които познава. Никога не се оставя да бъде подведен от външността и упорито запазва мълчание, когато се опитват да го впечатлят. Възползва се от случая, за да поправи собствените си грешки – другите винаги са добро огледало за самия него.

Воинът използва всяка предоставила му се възможност, за да се учи.

Понякога Воинът на светлината се бори с този, когото обича.

Ако иска да запази приятелите си, той никога не се поддава на

бурите на съществуването; достатъчно силен е, за да преодолее трудностите и да продължи напред.

Впрочем много често той бива предизвикван от онези, които се опитва да научи да си служат изкусно със сабята. Собствените му ученици го въвличат в битка.

Воинът показва своето майсторство: с няколко удара обезоръжава учениците си и хармонията е възстановена.

– Защо правиш това, след като си толкова по-добър от тях? – попита го някой минавач.

– Защото, когато ме предизвикат, те всъщност искат да разговарят с мен и по този начин аз поддържам диалога – отвръща воинът.

Преди да влезе в някоя важна битка, воинът на светлината си задава въпроса: „До каква степен съм развил сръчността си?“

Той знае, че всяка от битките, които е водил в миналото, са го научили на нещо. В същото време много от тези уроци са му причинили твърде големи страдания. Неведнъж той си е губил времето, борейки се за някоя лъжа. И е страдал заради хора, които не са заслужавали любовта му.

Победителите не повтарят грешките си. Ето защо воинът рискува сърцето си само заради нещо, което си струва.

Воинът на светлината спазва основното положение от „Идзин“ („Книгата на промените“): „Постоянството е благотворно.“

Той знае, че постоянството няма нищо общо с упорството. Съществуват периоди, през които битките се проточват прекалено дълго, като изтощават силите му и охлаждат ентузиазма му.

В подобни моменти воинът размишлява: „Една твърде дълга война накрая ще унищожи и победителя“.

Тогава той оттегля силите си от бойното поле и си дава почивка. Не се отказва от целта си, а съумява да изчака по-добър момент за ново нападение.

Воинът винаги се връща отново в битката. Никога не го прави от инат, а защото си дава сметка за промените, които настъпват с времето.

Воинът на светлината знае, че някои моменти в живота се повтарят.

Често пъти се оказва пред същите проблеми и в същите ситуации, в които вече е попадал; и тогава се отчайва, мислейки, че е неспособен да продължи напред, след като за пореден път се е озовал в затруднено

положение.

„Но аз вече минах през това!“ – протестира той пред сърцето си.

„Минал си наистина, но не си го преодолял“ – отвръща сърцето му.

И тогава воинът разбира, че тези негови преживявания са с една единствена цел: да го научат на неща, които той не иска да възприеме.

Воинът на светлината винаги прави необикновени неща.

Той може да танцува на улицата, докато отива на работа, да погледне в очите някой непознат и да заговори за любов от пръв поглед, да защити идея, която другите намират за смешна. Воините на светлината могат да си позволят такива дни.

Воинът не се страхува да си оплаче за отминали страдания или да се зарадва на нови открития. Когато обаче усети, че е ударил часът, изоставя всичко и се впуска в приключението, за което толкова е мечтал. Щом почувства, че силите му са на изчерпване, напуска битката, без да се самообвинява, че е извършил необмислена постъпка.

Воинът на светлината не си губи времето, за да се опитва да играе ролята, която другите са избрали за него.

Блясъкът в очите на воините на светлината никога не угасва.

Те са част от този свят и от живота на други хора, тръгват на път без дисаги и сандали. Често пъти са страхливи. Не винаги постъпват правилно.

Страдат излишно, понякога проявяват дребнавост и не вярват, че някога ще успеят да израснат. Много често смятат, че са недостойни за каквато и да е било благословия или чудо.

Невинаги са сигурни, че разбират защо са на този свят. Прекарват много безсънни нощи, понеже смятат, че живота им е безсмислен.

Именно затова са воини на светлината. Защото си задават въпроси. Защото грешат. Защото търсят някаква причина и сигурно ще я открият.

Воинът на светлината не се бои от това, че ще го вземат за луд.

Той разговаря на глас със самият себе си, когато е сам. Някой му е казал, че това е най-добрият начин да общува с ангелите, и той се опитва да осъществи този контакт.

Отначало му се струва много трудно. Мисли, че няма какво да каже, че повтаря безсмислици Въпреки това воинът не се отказва. По цял ден разговаря със сърцето си. Казва неща, с които не е съгласен, говори

глупости.

Един ден обаче забелязва промяна в гласа си. И разбира, че е започнал да натрупва мъдрост.

Воинът прилича на луд, но това е само маска.

Един поет е казал: „Воинът на светлината си спомня един откъс от «Пътя на поклонника» на Джон Бъниан: «Въпреки че съм преминал през какво ли не, не съжалявам за неприятностите, в които се забърках, защото именно те ме доведоха до там, където исках да стигна. Сега сабята ми е единственото, което имам, и съм готов да я дам на всеки, който реши да следва своя път. Нося със себе си следите и белезите от битките – те са свидетелство за преживяното от мен и награда за това, което завоювах.

Тези скъпи за мен следи и белези ще ми отворят вратите на Рая. Беше време, когато живеех, за да слушам истории за храбростта. Беше време, когато живеех само защото трябваше да живея. Но сега живея, защото съм Воин на светлината и защото един ден искам да съм при този, заради когото толкова много се борих.»“

Воинът на светлината разпознава своя Път още в мига, в който тръгва. Всеки камък, всеки завой го приветстват с „добре дошъл“, той се отъждествява с планините и потоците, съзира частица от собствената си душа в растенията, в животните, в птиците от равнината.

И така, приемайки помощта на Бог и на Божиите поличби, той се оставя Личната му легенда да го води към задълженията, които животът е отредил за него.

Има нощи, в които страда от безсъние. „Това е част от Пътя, разсъждава воинът. – Аз сам избрах да вървя по него.“

В това изречение се крие цялата негова мощ: той самият е избрал пътя, по който върви сега, и няма защо да се оплаква.

От сега нататък в разстояние на стотици години Вселената ще помага на Воините на светлината и ще осуетява действията на онези, които са изпълнени с предразсъдъци

Енергията на земята се нуждае от обновление.

Новите идеи се нуждаят от пространство.

Тялото и душата се нуждаят от нови предизвикателства.

Бъдещето се повърна в настояще и всички мечти – с изключение на

тези, които се основават на предразсъдъци – ще имат шанс да се осъществят.

Важното ще остане; ненужното ще изчезне. Впрочем не влиза в задълженията на война да съди мечтите на ближния, затова той не си губи времето да критикува чуждите решения.

За да върва в собствения си път, не е нужно да доказва, че пътя на другия е погрешен.

Воинът на светлината много внимателно проучва позицията, която възнамерява да завоюва.

Колкото и да е трудна за постигане целта, винаги има начин препятствията да бъдат преодолени. Той проверява други възможни пътища, точи сабята си, стреми се да зареди сърцето си с постоянството, което ще му е необходимо, за да се справи с предизвикателството.

Но вървейки напред, воинът си дава сметка за съществуването на трудности, които не е предвидил.

Ако реши да спре, за да изчака идеалният момент, той никога няма да помръдне от мястото си; нужна му е малко лудост, за да направи следващата крачка.

И воинът проявява малко лудост. Защото в една война – както и в любовта – не е възможно всичко да бъде предвидено.

Воинът на светлината знае недостатъците си. Знае също така и качествата си.

Някои от приятелите му през цялото време се оплакват: „Другите имат по-вече късмет от нас.“

Може би са прави; истинският воин обаче не позволява на тази мисъл да го парализира; той се старее да използва в максимална степен своите добродетели.

Знае, че силата на газелата е в бързината на краката ѝ. Силата на чайката е в точното и прицелване в рибата. Разбрал е, че тигърът не се бои от хиената, защото осъзнава силата си.

Тогава воинът се опитва да прецени на какво може да разчита. И никога не забравя да провери снаряжението си, което се състои от три неща: вяра, надежда и любов.

Ако притежава и трите, той не се колебае и продължава напред.

Воинът на светлината знае, че никой не е глупак и че животът учи

всекиго – дори това да изисква много време. Той винаги дава най-доброто от себе си и от другите. Освен това благородно се опитва да покаже на останалите на какво е способен всеки един.

Някои от другарите му отбелязват: „Има неблагодарни хора.“

Това не може да разколебае воина. Той продължава да насърчава ближния си, защото по този начин насърчава самия себе си.

Няма воин на светлината, който да не се е боял да влезе в битка.

Няма воин на светлината, който да не е предавал и да не е лъгал в миналото.

Няма воин на светлината, който да не е тръгвал по чужди пътища.

Няма воин на светлината, който да не е страдал за маловажни неща.

Няма воин на светлината, който да не е смятал, че не е воин на светлината.

Няма воин на светлината, който да не е пропускал да изпълни моралните си задължения.

Няма воин на светлината, който да не е казвал „да“, когато всъщност е искал да каже „не“.

Няма воин на светлината, който да не е наранявал този, когото обича.

Затова е и воин на светлината; защото е минал през всичко това и въпреки всичко не е изгубил надеждата да стане по-добър.

Воинът винаги се вслушва в думите на някои проповедници от миналото като например в тези на Томас Хъксли: „Последствията от постъпките ни са плашило за страхливците и светъл лъч за мъдреците.

Светът е една шахматна дъска. Фигурите, това са всекидневните ни постъпки; правилата на играта са тъй наречените природни закони. Не можем да видим Играча, който е от другата страна на дъската, но знаем, че е справедлив, честен и търпелив.“

Воинът е длъжен да приеме предизвикателството. Той знае, че Бог забелязва и най-малката грешка на тези, които обича, като не им позволява да се преструват, че не са им известни правилата на играта.

Воинът на светлината не отлага решенията си. Той размишлява достатъчно дълго, преди да пристъпи към действие; преценява подготовката си, своята отговорност и дълга си към учителя. Старае се да запази спокойствие и анализира всяка своя стъпка така, сякаш тя е най-

важната.

Но в мига, в който вземе решение, воинът тръгва напред: не се съмнява в това, което е избрал, нито пък променя посоката, ако обстоятелствата са различни от тези, които той си е представял.

Ако решението му е правилно, той ще спечели битката, дори и тя да продължи по-дълго от предвиденото. Ако обаче неговото решение е погрешно, той ще бъде победен и ще трябва да започне всичко отначало, но този път ще е по-мъдър.

Когато воинът на светлината започне нещо, той винаги го довършва.

Воинът знае, че неговите най-добри учители са хората, с които е на бойното поле.

Да искаш съвет е опасно. Да даваш съвет е още по-рисковано. Когато се нуждае от помощ, воинът се опитва да разбере как неговите приятели решават – или не решават – проблемите си.

Ако се нуждае от вдъхновение, той чете по устните на стоящия до него думите, които ангелът-пазител иска да му каже.

Когато се чувства изморен или самотен, не мечтае за мъже и жени, които в момента са далеч от него; търси човека до себе си, за да сподели своята болка или нуждата от ласки – прави го с наслада и без чувство за вина.

Воинът знае, че дори и най-далечната звезда във Вселената се проявява в нещата, които го заобикалят.

Воинът на светлината споделя своя свят с хората, които обича.

Старае се да ги насърчи да сторят това, което биха искали, но не смеят; в такива моменти се появява Противникът с две табелки в ръка.

На едната от табелките пише: „Мисли повече за себе си! Запази си Божията милост, защото накрая ще изгубиш всичко!“

На другата табела воинът чете: „Кой си ти, та да помагаш на другите? Нима не виждаш собствените си недостатъци?“

Воинът знае, че има недостатъци. Ала знае също, че не може да израсне сам, дистанцирайки се от другарите си.

Тогава той хвърля на земята и двете табелки макар и да си дава сметка, че в тях има нещо вярно. Те се превръщат на прах, а воинът продължава да окуражава човекът до себе си.

Ето как мъдрецът Лао Дзъ тълкува пътуването на воинът на светлината: „По пътя трябва да се вгледаш във всички дребни и незабележими неща. Трябва да разпознаеш мига, в който да действаш по подходящ начин.

Дори и да си стрелял много пъти с лъка продължаваш да внимаваш как поставяш стрелата и опъваш тетивата.

Когато начинаещият започне да осъзнава потребностите си, значи е станал по-умен от разсеяния мъдрец.

Да натрупваш любов носи късмет, да натрупваш омраза е трагедия. Който си затваря очите пред проблемите, забравя вратата отворена и се появяват нещастията.

Битката няма нищо общо със спора.“

Воинът на светлината медитира. Сяда в някое спокойно кътче в палатката си и се оставя на божествената светлина. Правейки това се опитва да не мисли за нищо; забравя за стремежа към удоволствия, за предизвикателствата, за откровенията – и позволява на своите дарби и на силите си да се проявят.

Дори и да не може да разбере начаса, тези дарби и сили постепенно нахлуват в живота му и започват да влияят на всекидневието му.

Докато медитира, воинът престава да бъде той самият, а се превръща в искрица от Всемирната душа. В такива моменти той осъзнава своята отговорност и действия, съобразявайки се с нея.

Воинът на светлината знае, че в мълчанието на сърцето му има някакъв ред, който го направлява.

„Когато държа лъка си опънат – казва Херигел на своя дзен-учител – идва момент, в който чувствам, че ако не стрелям веднага ще се разколебая.“

„Докато се опитваш да предизвикваш момента, в който да пуснеш стрелата, няма да усвоиш изкуството да стреляш с лък – казва учителят. – Това, което понякога пречи на точността на стрелбата е прекалено силното желание на стрелеца.“

Воинът на светлината често пъти си мисли: „Ако не го направя аз, няма кой да го направя.“

Не е точно така: той трябва да действа, но да позволи и на Вселената да се намеси в подходящ момент.

Когато воинът страда заради някаква несправедливост, обикновено иска да остане сам, за да не издаде болката си пред другите.

Подобно поведение е същевременно хубаво и лошо.

Едно е да позволиш на сърцето си да излекува собствените си рани. Съвсем друго е да прекараш целия ден в дълбока медитация от страх да не се покажеш слаб.

Във всеки един от нас има по един ангел и по един демон, като главовете им много си приличат. Когато изникне някоя трудност, демонът подхранва този смутен разговор, като се опитва да ни покаже колко сме уязвими. А ангелът ни кара да размислим върху постъпките си, като понякога се нуждае от устата на друг човек, за да се прояви.

Воинът поддържа равновесието между самотата и зависимостта.

Воинът се нуждае от обич. Любовта и ласките са част от неговата природа – също както храната, водата и склонността му да участва с Справедливата битка. Когато воинът не е щастлив при залез слънце, значи нещо не е наред.

В този момент той прекратява битката и отива да потърси някой, с когото да посрещне падането на нощта.

Ако не може да го открие, се пита: „Дали не съм се побоял да се сближа с някого? Дали не съм получил нечия обич, без да разбера?“

Воинът на светлината се възползва от самотата, но не я допуска тя да се възползва от него.

Воинът на светлината знае, че е невъзможно да се живее в състояние на пълен покой.

Научил е от стрелеца с лък, че за да изпрати стрелата си далеч, е необходимо да държи лъка си добре изпънат. Научил е от звездите, че блестят единствено благодарение на вътрешна експлозия. Воинът забелязва, че когато конят се напруга да прескочи някакво препятствие, напруга всичките си мускули.

Той обаче никога не смесва напрежението с нервността.

Воинът на светлината успява да поддържа постоянно равновесие между Строгостта и Милосърдието.

За да постигне мечтите си, той се нуждае от силна воля, а също и от способността да проявява себеотрицание; макар и да има цел, невинаги пътят до нея е такъв, какъвто си го е представял.

Ето защо воинът проявява дисциплина и състрадание. Бог никога не изоставя чадата си – неговите намерения обаче са неведоми и той прокарва пътя чрез собствените ни стъпки.

Проявявайки дисциплина и себеотрицание, воинът се изпълва с ентусиазъм. Рутината не може да ни напътства във важни моменти.

Понякога воинът заобикаля изпречилите му се препятствия така, както прави водата.

Има моменти, в които, ако се съпротивляваш, ще бъдеш унищожен; затова той се приспособява към обстоятелствата. Приема безропотно факта, че камъните по пътя ще определят посоката му през планините.

Силата на водата се крие в това, че нито чук може да я счупи, нито нож да я нарани. И най-острата сабя на света не може да остави белег на повърхността ѝ.

Речната вода се приспособява към терена, без да забравя целта си: морето. Иззира като слаба струя, но постепенно става силна благодарение на другите реки, които среща.

И от определен момент нататък придобива абсолютна власт.

За воинът на светлината не съществуват абстрактни неща.

Всичко е конкретно, всяко нещо се отнася и до него. Той не седи удобно в палатката си, наблюдавайки какво става по света; приема всяко предизвикателство като възможност да промени самият себе си.

Някои от другарите му за цял живот протестират, че нямат избор, или пък обсъждат чуждите решения. Воинът обаче превръща мислите си в дела.

Понякога избира погрешна цел и плаща безропотно грешката си. А понякога се отклонява от пътя и губи много време, докато се върне към първоначалната посока.

Воинът никога не отклонява вниманието си.

Воинът на светлината е като скала.

Когато е на равен терен – и около него цари хармония – той е стабилен. Хората могат да издигнат къщите си върху онова, което вече е създадено, защото бурята не ще може да го разруши.

Когато обаче го поставят на стръмно място – и нещата около него не са в хармония и съгласие, – тогава той проявява своята сила; връхлита като скала върху врага, който застрашава мира. В такива моменти

воинът се превръща в разрушител и някой не е в състояние да го спре.

Воинът на светлината е готов и за война, и за мир и умее да действа според обстоятелствата.

Когато воинът на светлината се доверява твърде много на ума си, той започва да подценява мощта на противника си.

Не трябва да се забравя следното: има моменти, в които по-ефикасна е силата, отколкото стратегията.

Една корида трае петнадесетина минути; бикът бързо разбира, че се опитват да го измамят, и следващата му крачка е да се нахвърли върху тореадора. Когато това се случи, нито блясъкът, нито себедоказването, нито умът или пък чарът могат да предотвратят трагедията.

Ето защо воинът никога не подценява грубата сила когато тя е прекалено необузdana, той се оттегля от бойното поле и изчаква врагът му да изразходи енергията си.

Воинът на светлината не е равнодушен към несправедливостта.

Знае, че всяко нещо е част от едно цяло и всяко индивидуално действие се отразява на жителите на цялата планета. Ето защо когато стане свидетел на нечие нещастие, той използва сабята си, за да възстанови реда.

Но въпреки че се бори срещу потисничеството, понякога той се опитва да съди потисника. Всеки един ще отговаря за постъпките си пред Бог, затова след като воинът изпълни задачата си, не казва нищо.

Воинът на светлината е на този свят, за да помага на събратята си, а не за да съди ближния си.

Воинът на светлината никога не проявява малодушие.

Бягството може да бъде чудесно средство за защита, но не бива да бъде използвано, ако страхът е твърде голям. Когато се колебае, воинът предпочита да приеме поражението и след това да излекува раните си, защото знае, че ако избяга, ще даде на нападателя по-голяма власт, отколкото той заслужава.

В трудни и мъчителни моменти воинът посреща неизгодната ситуация с героизъм, примирение и смелост.

Воинът на светлината никога не бърза. Времето работи в негова

полза; той се научава да владее нетърпението си и по този начин избягва необмислените постъпки.

Вървейки бавно, той забелязва колко уверени са крачките му. Знае, че участва в един решителен момент от историята на човечеството и че трябва да промени себе си, преди да промени света. И тогава си спомня за думите на Ланца дел Васто: „На една революция ѝ трябва време, за да се наложи.“

Воинът на светлината никога не откъсва плода, преди да е узрял.

На война на светлината е необходимо търпение и в същото време бързина.

Двете най-големи грешки в една стратегия са следните:

Да действаш, преди да е настъпил часът за това, или да пропуснеш подходящия момент. За да ги избегне, воинът подхожда към всяка ситуация така, сякаш единствена, и не използва чужди формули, рецепти или мнения.

Халифът Муауия попитал Умар Бин Ал-Аас в какво се крие тайната на голямата му политическа ловкост.

„Никога не се заемам с нещо, преди да съм проучил предварително пътя за отстъпление; от друга страна, никога не съм си тръгвал тичешком веднага след като съм влязъл“, бил отговорът.

Воинът на светлината често се обезсърчава.

Мисли, че нищо не е в състояние да събуди чувството, от което се нуждае. Много дни и нощи той е принуден да отстоява завоюваната позиция, без да има ново събитие, което пак да разпали ентусиазма му.

Приятелите му отбелязват: „Може би неговата битка е приключила.“

Чувайки подобни забележки, воинът изпитва болка и срам, защото знае, че не е стигнал там, където е искал. Но той упорит и не се отказва от онова, което е решил да направи.

И тогава, когато най-малко очаква, пред него се отваря нова врата.

Воинът на светлината не допуска в сърцето си чувство на омраза.

Когато се кани да влезе в битка, си спомня какво е казал Христос: „Обичайте враговете си!“ И се подчинява.

Но знае, че актът на опрощението не го задължава да приема всичко; воинът не бива да навежда глава, защото ще изгуби от погледа си

хоризонта на своите мечти.

Приема, че противникът се е появил, за да подложи на изпитание неговата храброст, постоянството му, способността му да взема решения. Той го задължава да се бори за мечтите си.

Опитът, натрупан в битките, прави воина на светлината по-силен.

Воинът никога не забравя миналото. Той знае за Духовното търсене на човека, което е написало някои от най-хубавите страници на историята. Познава и някои от най-лошите ѝ глави: кланета, жертвоприношения, мракобесия. Духовното търсене е било използвано за лични цели, а идеалите му са служили като щит за ужасни намерения.

Воинът е чувал забележки от рода на: „Как ще узная дали това е правилният път?“ Виждал е много хора да се отказват от търсенето, тъй като не могат да си отговорят на този въпрос.

Воинът не изпитва съмнения; той следва една безпогрешна формула.

„По плодовете ще познаете дървото“, е казал Исус. Воинът следва това правило и никога не греши.

Воинът на светлината знае колко е важна интуицията.

В разгара на битката той няма време да обмисля ударите на противника и тогава се опира на инстинкта си, подчинява се на своя ангел.

В мирно време той търкува поличбите, които Бог му изпраща.

Хората казват: „Луд е!“

Или пък: „Живее в някакъв си измислен свят.“

Или: „Как може да вярва в неща, които са нелогични!“

Воинът обаче знае, че интуицията – това е Божията азбука, и затова продължава да се вслушва във вятъра и да разговаря със звездите.

Воинът на светлината сядва заедно със своите другари край огъня.

Започват да обсъждат завоеванията си и непознатите, които се присъединяват към тях, са добре дошли, защото всеки се гордее с живота си и със Справедливата битка, в която участва. Воинът говори разпалено за своя път, споделя как се е справил с дадено предизвикателство, какво решение е взел в труден момент. Когато разказва истории, той влага в думите си страст и романтика.

Понякога си позволява да преувеличи малко. Спомня си, че предците му също са преувеличавали от време на време.

Ето защо и той прави така. Но никога не смесва гордостта със суетата, нито пък започва да вярва в собствените си преувеличения.

„Да – чува воинът някого да казва. – Трябва да си изясня всичко, преди да взема решение. Искам да разполагам със свободата да променя намеренията си.“ Воинът посреща с недоверие подобни фрази. И той разполага със същата свобода, но това не му пречи да поеме ангажменти, дори и да не му е съвсем ясно защо го прави.

Воинът на светлината взема решения. Душата му е свободна като облаците на небето, но той е обвързан с мечтата си. По пътя, който той самия е избрал, на война му се налага да става рано, въпреки че не обича да го прави, да води разговори, които с нищо няма да го обогатят, да прави саможертви.

Приятелите му отбелязват: „Ти не си свободен!“

Воинът е свободен. Но знае, че в отворена пещ хляб не се пече.

Във всяко нещо, което вършим, трябва да знаем какво можем да очакваме, кои са средствата за постигане на целта и дали сме в състояние да се справим с поставената задача.

„Може да твърди, че се е отказал от плодовете само оня, който въоръжен по този начин не изпитва никакво желание да се порадва на резултата от завоеванието, а продължава да е погълнат от битката.

Можеш да се откажеш от плодовете, но този отказ не означава, че ти е безразличен и резултата.“

Воинът на светлината се отнася с уважение към стратегията на Ганди. И не се оставя да бъде разколебан от хора, които са неспособни да постигнат какъвто и да било резултат и поради това непрекъснато съветват и другите да се откажат.

Воинът на светлината обръща внимание на дребните неща, защото те могат да създадат големи пречки. И най-ситното трънче спира тръгналия на път. Една малка и невидима клетка може да разруши здрав организъм. Споменът за отминал страх, траял само миг, може да стане причина уплахата да се завръща всяка сутрин. Частица от секундата ни прави уязвими за фаталния удар на врага.

Воинът внимава за дребните неща. Понякога той е прекалено строг към самия себе си, но предпочита да действа по този начин.

„Дяволът се крие в подробностите“, казва една древна пословица.

Воинът на светлината невинаги е вярващ.

Има моменти, в които той не вярва в абсолютно нищо. И пита сърцето си:

„Струва ли си да полагам толкова големи усилия?“

Ала сърцето му мълчи. Воинът сам трябва да реши.

Тогава той търси някакъв пример. И си спомня, Исус също е преминал през това, за да може да сподели докрай човешката участ.

„Отклони от мене тая чаша!“-казал Исус. Той също се е обезсърчил и е изгубил кураж, но не е спрял.

Воинът на светлината е все още без вяра. Но продължава напред и накрая си възвръща вярата.

Воинът знае, че човекът не е остров. Не може да се бори сам; какъвто и да е планът му, той зависи от други хора. Налага се да обсъжда с тях своята стратегия, да моли за помощ, а когато си почива, да има някого до себе си, та да му разказва край огъня за битките, в които е участвал.

Воинът обаче не позволява на хората да си мислят, че дружелюбността му се дължи на чувството за несигурност. Действията му са прозрачни, а плановете – тайни.

Воинът на светлината танцува с другарите си, но не прехвърля на никого отговорността за своите стъпки.

По време на затишията в битката воинът си почива.

Често се случва по цели дни той да не прави нищо, защото така иска сърцето му; неговата интуиция обаче е винаги будна. Той никога не се поставя на смъртния грях Леност, защото знае до къде може да го доведе: до усещането за скука в неделните следобеди, когато времето минава и нищо не се случва.

Воинът нарича това усещане „гробовно спокойствие“. Спомня си за един откъс от Апокалипсиса: „Проклинам те, защото не си студен, ни горещ. Поне да беше студен или горещ! Но понеже си хладък, ще повърна през устата Си.“

Воинът си почива, забавлява се. Внимание му обаче винаги е будно.

Воинът на светлината знае, че всеки се страхува от всекиго.

Този страх обикновено се проявява под две форми: чрез агресивност или чрез подчинение. Това са двете страни на един и същи проблем.

Ето защо, когато се страхува от някого, воинът се сеща, че и другият изпитва същото чувство за несигурност. Преминал е през подобни препятствия, преживял е същите проблеми.

Но умее да се справя по-добре в такива ситуации. Защо? Защото използва страха си като движеща сила, а не като спирачка.

Тогаво воинът се учи от своя противник и действа по същия начин.

За воина не съществува невъзможна любов.

Той не се бои от мълчанието, от безразличието, от това че ще бъде отблъснат. Знае, че зад леденостудения вид, който хората си предават, се крие огнено сърце.

За това воинът рискува по-често от другите. Той непрестанно търси нечия любов – дори и да се наложи да чуе много пъти думата „не“, да се завърне у дома победен, да се почувства отхвърлен физически и душевно.

Воинът не се поддава на страха, когато търси нещо, от което се нуждае. Без любов той е нищо.

Воинът познава тишината, която предшества някоя важна битка. Тази тишина като че ли казва: „Нещата спряха. Най-добре е да забравиш за битката и да се позабавляваш.“ В такива моменти неопитните бойци оставят оръжието си и се оплакват, че им е скучно.

Воинът насочва цялото си внимание към тишината; в този миг някъде нещо се случва. Той знае, че разрушителните земетресения стават без предупреждение. Минавал е през гората нощем; когато животните притихнат, това означава, че опасността е наблизно.

Докато другите разговарят, воинът усъвършенства уменията си да борави със сабята и наблюдава хоризонта.

Воинът на светлината вярва.

И понеже вярва в чудеса, чудесата започват да се случват. Понеже е сигурен, че неговите мисли могат да променят живота му, животът му започва да се променя. Понеже е убеден, че ще срещне любовта, тази любов се появява.

Понякога той се разочарова, понякога се чувства наранен.
И тогава чува забележки от рода на: „Колко е наивен!“
Воинът обаче знае, че си струва. Една изгубена – две спечелени.
Всички, които вярват, знаят това.

Воинът на светлината е разбрал, че е най-добре да следва светлината. Той е предавал, лъгал е, отклонявал се е от пътя си, обръщал се е към силите на мрака. И въпреки това е постигнал успех във всичко – сякаш нищо не се е случвало.

В даден момент пред него неочаквано зейва пропаст; може да си направил хиляда сигурни крачки и една-единствена да разруши всичко. Тогава воинът спира, преди да се е самоунищожил.

След като вземе това решение е възможно да чуе четири типа забележки: „Действието ти винаги са били погрешни. Твърде стар си, за да се променяш. Не си достатъчно добър. Не заслужаваш това.“

Той поглежда към небето. И някакъв глас му казва: „Драги мой, всеки е грешил. Прощавам ти, но не мога да те накарам насила да приемеш опрощението. Трябва сам да решиш.“

Истинският воинът на светлината приема опрощението.

Воинът на светлината непрестанно се стреми да стане по-добър.

Всеки удар със сабята крие в себе си векове на мъдрост и медитация. Всеки удар трябва да притежава силата и сръчността на воините от миналото, които и досега продължават да благославят борбата. Всеки ход на битката е съобразен с ходовете, които предишните поколения са се опитвали да предадат чрез традицията. Воинът усъвършенства красотата и своите удари.

Воинът на светлината е достоен за доверие. Случва му се да греша, а понякога и да се надценява. Но той никога не лъже. Когато седне край огъня, разговаря с другарите си. Знае, че думите му ще останат завинаги в паметта на Вселената като свидетелство за възгледите му. Воинът размишлява: „Защо да говоря толкова много, след като често пъти не съм в състояние да направя това, което казвам?“

Сърцето му отговаря: „След като защитаваш публично идеите си, трябва да направиш всичко възможно да живееш в съгласие с тях.“

И понеже смята, че той самият е това, което говори, воинът постепенно се превръща в онова, което казва.

Воинът знае, че понякога битката бива прекъсвана. Няма смисъл да се опитва да ускори нещата; трябва да прояви търпение, да изчака силите отново да влязат в стълкновение. В тишината на бойното поле той чува ударите на сърцето си.

Забелязва, че е напреднал. Че се страхува.

Воинът прави преценка на живота си; проверява дали сабятата му е остра, сърцето – удовлетворено, дали в душата му гори вяра. Знае, че поддържането е толкова важно, колкото и самото действие.

Винаги има нещо, което му липсва. Затова воинът използва моментите, които времето спира, за да се въоръжи още по-добре.

Воинът знае, че ангел и демон си оспорват ръката, която държи сабятата. Демонът казва: „Няма да издържиш. Няма да улучиш точния момент. Страх те е.“ Ангелът казва: „Няма да издържиш. Няма да улучиш точния момент. Страх те е.“

Воинът се учудва. Говорят едни и същи неща.

Тогава демонът продължава: „Позволи ми да ти помогна.“ А ангелът казва: „Ще ти помогна.“

В този миг воинът разбира каква е разликата. Думите са същите, но съюзниците са различни.

Тогава той избира ръката на своя ангел.

Всеки път, когато воинът вади сабятата си, той я използва.

Може да си послужи с нея, за да проправи път, да помогне на някого или пък да отстрани някаква опасност, но сабятата по принцип е капризна и не обича да вадят острието ѝ без нужда.

Ето защо воинът никога не отправя заплахи. Той може да напада, да се защитава или да бяга; всяко едно от тези действия е част от битката. Не е част от битката обаче да говориш предварително за своя удар и по този начин да намалиш силата му.

Воинът на светлината винаги внимава за движенията на сабятата си. Но не бива да забравя, че и сабятата следи внимателно неговите движения.

Тя не е направена, за да се говори за нея.

Случва се воинът на светлината да бъде последван от злото; тогава

той спокойно го кани в палатката си. Воинът пита злото: „Какво искаш – да ме нараниш или да ме използваш, за да нараниш другите?“

Злото се преструва, че не е чуло. Казва, че са му известни тъмните кътчета в душата на воина. Докосва незараснали рани, настоява за отмящение. Напомням му, че познава капани и бързодействащи отрови, които ще му помогнат да унищожи враговете си.

Воинът на светлината го изслушва. Щом злото започне да се отклонява, той го връща към разговора и го пита за подробности, свързани с плановете му.

След като чуе всичко, воинът става и си тръгва. Злото е говорило така дълго, изчерпвало се е и се е изморило толкова много, че няма да има сили да го последва.

Понякога воинът на светлината – без да иска – прави погрешна стъпка и потъва в бездната.

Призраците го плшат, самотата го измъчва. И понеже винаги се е стремил към Справедливата битка, изобщо не е предполагал, че може да го сполети подобно нещо; но го сполетява. Обгърнат от мрака, той разговаря с учителя си.

– Учителю, паднах в бездната – казва воинът. – Водата е дълбока и черна.

– Спомни си! – отговаря учителят. – Човек се дави не защото е скочил, а защото е останал под водата.

И воинът впряга всичките си сили, за да излезе от положението, в което се намира.

Воинът на светлината понякога се държи като дете.

Това шокира хората; те са забравили, че едно дете има нужда да се забавлява, да играе, да бъде малко невъзпитано, като задава неудобни и наивни въпроси, да говори глупости, в които и то самото не вярва.

И хората започват да питат ужасени: „Нима това е духовният път? Та той се държи като дете!“

Воинът се гордее, чувайки подобни забележки. И продължава да общува с Бог чрез своята невинност и радостта си, но без да забравя за мисията си.

Латинският корен на думата „отговорност“ разкрива значението ѝ: „способност да отговаряш, да реагираш“.

Воинът с чувство за отговорност е в състояние да наблюдава, да тренира, а също така и да бъде „безотговорен“: понякога изпуска контрола над ситуацията и нито отговаря, нито реагира.

Воинът обаче е научил уроците; заел е някаква позиция, изслушал е нечий съвет, бил е достатъчно смирен, за да приема чужда помощ.

Воинът с чувство за отговорност не е този, който носи на раменете си тежестта на света, а онзи, който се е научил да се справя с предизвикателствата във всеки един миг.

Воинът на светлината не винаги може да избира бойното поле.

Понякога, съвсем изненадващо и за него самия, той попада в битки, към които не се е стремил; излишно е да се опитва да избяга от тях, защото ще го преследват.

И тогава в мига, в който сблъсъкът е почти неизбежен, воинът разговаря с противника си. Без да проявява страх или малодушие се опитва да разбере защо другият желае тази битка; кое го е накарало да напусне родното си място и да го потърси за този двубой. Без да вади сабята от ножницата, воинът го убеждава, че това не е неговата битка.

Воинът на светлината изслушва това, което неговия противник иска да му каже. Бори се само, ако е необходимо.

Воинът на светлината понякога се бои да взема важни решения. „Това е прекалено трудно за теб!“ – казва му негов приятел. „Тръгвай напред, бъди смел!“ – казва му друг. И колебанията му се засилват.

След няколко дни на безпокойство той се оттегля в оня ъгъл на палатката си, където обикновено сяда, за да медитира и да се моли. Вижда себе си в бъдещето. Вижда хората, които ще бъдат облагодетелствани или ошетени от неговите действия. Той не иска да причинява излишни страдания, но не желае също така да изостави пътя си.

И тогава воинът изчаква решението да дойде само.

Ако трябва да каже „да“, той ще го каже смело. Ако трябва да каже „не“, той ще го каже без малодушие.

Воинът на светлината приема изцяло Личната си легенда. Другарите му отбелязват: „Неговата вяра е достойна за възхищение!“ В разстояние на няколко мига воинът изпитва гордост, но скоро след това се засрамва от чутото, защото вярата му не е толкова силна, колкото изглежда.

В този момент неговият ангел му прошепва: „Ти си само оръдие на светлината. Няма причини да се хвалиш, нито пък да се чувстваш виновен; има повод единствено за радост.“

И воинът на светлината, след като осъзнава, че е само оръдие, започва да се чувства по-спокоен и уверен.

„Хитлер загубва войната на бойното поле, но в крайна сметка спечелва нещо – казва М. Халтер – с това, че човекът на 20 век създава концлагера и възкресява мъченията, той учи останалите да си затварят очите пред чуждите нещастия.“

Възможно е да има право: толкова много са изоставените деца, убити цивилни граждани, невинните по затворите, самотните старци, пияниците в канавките, лудите на власт.

Възможно е обаче, той изобщо да не е прав: има и воители на светлината.

А воините на светлината никога не допускат онова, което е недопустимо.

Воинът на светлината никога не забравя старата поговорка: „Мълчанието е злато.“

Случват се несправедливи неща, всеки може да попадне в ситуация, която не е заслужил – обикновено това става тогава, когато той не може да се защити. Много често неуспехът чука на вратата на воина.

В такива случаи воинът не казва нищо. Не разпилява енергията си в приказки, защото те нищо не могат да направят; по-добре е да използва силите си, за да устои. Да проявява търпение и да знае, че Някой гледа. Някой е видял чуждото страдание и няма да се примири с това.

Този Някой му дава онова, от което той най-много се нуждае: време. Рано или късно всичко отново ще заработи в негова полза.

Воинът на светлината е мъдър, не говори за пораженията си.

Една сабя може да не издържи много. Воинът обаче трябва да издържи до край. Ето защо той не се самозалъгва относно собствените си възможности и не позволява да бъде изненадан. Оценява всяко нещо на толкова, колкото то наистина струва.

Много често, когато пред него изникне сериозен проблем, демонът прошепва в ухото му: „Не се безпокой, не е толкова важно“. Друг път, когато ситуацията е съвсем банална, демонът му казва: „Трябва да

вложиш цялата си енергия, за да разреши този проблем.“

Воинът не се вслушва в това, което казва демонът: Единствено той е господар на сабята си.

Воинът на светлината е в състояние на постоянна бдителност. Той не иска позволение от другите, за да използва сабята си; просто я взема в ръка. Не си губи времето да обяснява постъпките си; верен на Божиите решения, той отговаря за онова, което върши.

Поглежда около себе си и разпознава приятелите си. Поглежда назад и разпознава противниците си. Безпощаден е спрямо предателството, но не си отмъщава; само отстранява враговете от живота си, без да се бори с тях по-дълго, отколкото е необходимо.

Не се опитва да изглежда воин на светлината; той наистина е такъв.

Воинът не общува с хора, които искат да му причинят зло. Не може да бъде видян и в компанията на такива, които желаят „да го утешат“.

Избягва хората, които са до него само в случай на поражение: тези фалшиви негови приятели се стремят да докажат, че слабостта бива възнаградена. Те винаги носят лоши новини. Непрестанно се опитват да унищожат вярата на воина под прикритието на „солидарността“.

Щом видят че е ранен, избухват в сълзи, но дълбоко в сърцето си са доволни от това, че воинът е изгубил една битка. Не разбират, че загубата е част от сражаването.

Истинските другари на воина са до него във всеки един момент, както в трудни часове, така и в часове на радост.

Започвайки своята битка, воинът на светлината твърди: „Имам мечти.“ След като изминат няколко години, той разбира, че е възможно да стигне там, където е тръгнал; знае, че ще бъде възнаграден.

И в този момент се натъжава. Сблъсква се с чуждото нещастие, със самотата, неудовлетвореността, която изпитва голяма част от човечеството, и смята, че той самият не заслужава това, което получава.

Неговият ангел му пошепва: „Дай всичко!“ Воинът коленичи и подарява своите завоевания на Бога.

Това себераздаване кара воина да спре да задава глупави въпроси и му помага да преодолее чувството на вина.

Воинът на светлината държи сабята в ръцете си.

Той решава какво ще направи и какво няма да направи при никакви обстоятелства.

В някои моменти от живота си той изпада в криза; принуден е да се раздели с неща, които винаги е обичал. Тогава воинът размишлява. Преценява дали изпълнява Божията воля, или действа само от егоистични подбуди. В случай, че раздялата наистина е застанала на пътя му, той я приема, без да протестира.

Но ако тази раздяла е предизвикана от чуждата жестокост, той е безпощаден в своя отговор.

Воинкът държи в своите ръце и наказанието, и прошката. Умее да си служи еднакво сръчно и с двете.

Воинът на светлината не попада в капана на думата „свобода“.

Когато народът му е поробен, свободата е съвсем ясно понятие. В такива случаи той използва сабята и щита, докато остане без сили или изгуби живота си. Щом има подтисничество, не е трудно да избереш какво означава свободата: те я противоположността на робството.

Понякога обаче воинът чува по-възрастните да казват: „Когато спра да работя ще бъда свободен.“ Но едва година след това те недоволстват: „Животът е само скука и еднообразие.“ В този случай е трудно да бъде разбрана свободата; тя означава липса на смисъл.

Воинът на свободата непрекъснато поема задължения. Той е роб на мечтата си, но е свободен да избира постъпките си.

Воинът на светлината не повтаря до безкрайност една и съща битка – особено в случай, че нито се придвижва напред, нито отстъпва назад.

Щом битката не напредва, той разбира, че трябва да седне с врага си и да помислят за примирие; след като и двамата са си служили изкусно със сабите, сега би трябвало да се споразумеят.

Това е един достоен жест, а не признак на малодушие. Отнася се за равновесие на силите и промяна в стратегията.

След като сътворят мирния план, воините се прибират по домовете си. Не е нужно да доказват на някого каквото и да било; участвали са в Справедливата битка и са запазили вярата си. Всеки от двамата е отстъпил по малко, като по този начин е усвоил изкуството на преговарянето.

Приятелите на воинът на светлината го питат откъде идва

енергията му. Той отвръща: „От скрития враг.“

Приятелите му питат кой е той. Воинът отговаря: „Оня, когото не можем да нараним.“

Може да е някое хлапе, което го е победило при спречкване в детството, любимата му, която на единадесет години го е изоставила, учителят му, който му е доказал смелостта си.

Не мисли за отмъщение, защото скритият враг не е част от неговия живот. Мисли само как да стане по-сръчен, за да се прочуят подвизите му и да стигнат до ушите на този, който го е наранил в миналото.

Вчерашната болка на война на светлината се превръща в сила.

За воинът на светлината винаги има втори шанс в живота.

Като всички останали мъже и жени, и той не се е родил научен как да борави със сабята си; много пъти е грешил преди да открие своята Лична легенда.

Няма воин, който може да седне карай огъня и да каже на другите: „Винаги съм постъпвал правилно.“ Който твърди подобно нещо или лъже, или все още не познава достатъчно добре себе си. Истинският воин на светлината е допуснал грешки в миналото.

Но след като предприема своето пътуване, той разбира, че хората, с които е постъпил несправедливо, винаги застават отново на пътя му.

Това му дава възможност да поправи злото, което е причинил.

Без да се колебае, той се възползва от този шанс.

Воинът на светлината е простодушен като гълъбите и предпазлив като змиите. Когато разговаря с някого, той не осъжда поведението на другите; знае, че силите на мрака използват невидима мрежа, за да сеят зло. Тази мрежа хваща носещата се из въздуха информация и я превръща във интрига, в злоба, която паразитира в човешката душа.

И тъй, всяко нещо, казано по отношение на някого, винаги достига до ушите на неговите врагове, но набъбнало във мрачната тежест на отровата и злобата.

Затова воинът говори за поведението на своя събрат така, сякаш присъства на разговора и чува онова, което се казва.

Ето какво гласи Настолната книга на средновековното Рицарство:

„Духовната енергия на пътя използва справедливостта и търпение-то, за да подготви духа ти.“ Този е пътят на рицаря. Лесен и в същото

време труден път. Защото го задължава да не обръща внимание на безполезните неща, на случайните приятелства. Затова в началото той толкова се колебае дали да тръгне по него.

Ето първото правило на Рицарството: „Изтрий онова, което си написал до този момент в книгата на своя живот: тревога, несигурност, лъжа. На мястото на всичко това напиши думата смелост. Ако тръгнеш на път с тази дума и вървиш напред с вяра в Бога, ще стигнеш там, за където си тръгнал“

Когато моментът на битката наближава, воинът на светлината се подготвя за всичко възможно. Анализира всяка една стратегия и се пита: „Какво бих направил, ако трябва да се бия със самия себе си?“ По този начин той открива слабите си места.

В този миг се приближава врагът, а кесията му е пълна с обещания, договори, споразумения. Носи примамливи предложения и лесни алтернативи.

Воинът анализира всяко едно от предложенията; той също се стреми към постигане на съгласие, но без да изгуби достойнството си. Ако реши да избегне битката, той ще го направи не защото е бил съблазнен, а защото е сметнал, че тази е най-добрата стратегия.

Воинът на светлината не приема подаръци от своя враг.

И тъй, повтарям: воините на светлината могат да бъдат разпознати по погледа. Те съществуват, част са от този свят, на който са били изпратени без дисаги и без сандали. Често пъти са малодушни. Не винаги постъпват правилно.

Воините на светлината страдат заради глупости, занимават се с маловажни неща, мислят, че са недостойни за каквато и да е Божия подкрепа, за чудеса.

Воините на светлината нерядко питат защо са дошли на този свят. Често пъти смятат, че животът им е безсмислен.

Затова са воители на светлината. Защото грешат. Защото питат. Защото продължават да търсят смисъла. И накрая ще го открият.

Воинът на светлината току-що се е събудил.

„Не знам какво да правя с тази светлина, която ме кара да израствам“ – мисли си воина. Светлината обаче не изчезва.

„Ще се наложат промени, които нямам желание да правя.“ – мисли

си воинът.

Светлината пак е там – защото желанието е много разтегливо понятие.

И така, очите и сърцето на воина постепенно свикват със светлината. Тя вече не го плаши и той започва да приема Личната си легенда, дори и това да е свързано с поемане на рискове.

Воинът твърде дълго е спал. Нормално е да се пробужда постепенно.

На опитния боец е нанесена обида. Той познава силата на юмура си, сръчността на ударите си. Срещайки се с неподготвен противник, воинът поглежда дълбоко в очите му и го побеждава, без да се стига до физическо стълкновение.

Колкото повече неща научава воинът от духовния си учител, толкова по-силно заблестява в очите му светлината на вярата. Той не е длъжен да обяснява нищо на никого. Без значение са и агресивните аргументи на противника – че Бог е суеверие, че чудесата всъщност са ловки номера, че да вярваш в ангели означава да бягаш от действителността.

Подобно на боеца, и воинът на светлината познава огромната си сила; никога не влиза в битка с някой, който не заслужава тази чест.

Воинът на светлината винаги трябва да помни петте правила на битката, написани от Джуан Дзъ преди три хиляди години:

Вярата: Преди да влезеш в бой, трябва да вярваш в причината за битката.

Приятелят: подбирай съюзниците си и се научи да се биеш задно с тях, защото никой не може да спечели една война, ако е сам.

Времето: Битката през зимата се различава от битката през лятото; добрият воин внимателно избира най-подходящият момент, за да влезе в бой.

Мястото: Да се сражаваш в планински проход не е същото като да се биеш в равнината. Огледай всичко, което те заобикаля, и прецени къде ще имаш най-голяма свобода на движение.

Стратегията: Най добрият воин е онзи, който планира битката си.

Воинът рядко може да предвиди резултата от сражението си, дори когато то е към края си.

Бойните действия пораждаат много енергия около воина и идва момент, в който са възможни както победата, така и поражението. Времето ще каже кой е спечелил и кой е изгубил; ала воинът знае, че от този миг нататък нищо повече не може да се направи: съдбата на тази битка е в ръцете на Бог.

В подобни моменти воинът на светлината не се безпокои за резултата. Той се вглежда в сърцето си и пита: „В Справедливата битка ли участвах?“ Ако отговорът е положителен, той си отдъхва. Ако отговорът е отрицателен, той взема сабята си и отново започва да тренира.

Воинът на светлината носи в себе си искрата Божия.

Неговата съдба е да бъде заедно с други воители, но понякога му се налага да практикува сам изкуството на сабята; ето защо, когато е далеч от другарите си, той се държи като звездите на небето.

Огрива онази част от Вселената, която му е предопределена, и се опитва да посочва галактики и светове на всички, които наблюдават небето.

Постоянството на воина скоро ще бъде възнаградено. Постепенно ще се приближат и други воители, а приятелите ще се обединят в съзвездия със свои символи и тайни.

Понякога воинът на светлината изпитва усещането, че живее едновременно два живота. Във единия той е длъжен да върши неща, които не му харесват, да се бори за идеи, в които не вярва. Но съществува и друг живот, който воинът открива мечтите си, книгите, във срещите с хора, които мислят като него.

Воинът прави така, че постепенно двата живота се доближават един до друг. „Има мост, който свързва това, което правя с онова, което бих искал да правя.“ – мисли си той. Малко по малко неговите мечти започват да вземат превес над еднообразието, докато воинът разбере, че е готов за онова, което винаги е искал.

И тъй нужна е само малко дързост – и двата живота се превръщат в един.

Забележи пак това, което ти казах: „воинът на светлината се нуждае от време за самия себе си. Той използва това време за почивки, за съзерцание, за да осъществява контакти с Всемирната душа. Дори и в разгара на битката той умее да медитира.“

Има случаи, когато воинът сяда, отпуска се и оставя нещата около него да продължават сами своя ход. Гледа на света като зрител, не се опитва да израсне, нито пък да се смали – иска само да се остави на течението на живота.

Постепенно всичко онова, което му се е струвало сложно, започва да изглежда просто. И воинът се изпълва с радост.

Воинът на светлината е предпазлив с хората, които мислят, че познават пътя. Те са толкова уверени в способността си да вземат решения, че не схващат иронията, с която съдбата пише живота на всеки един от нас; и винаги недоволстват, когато неизбежното почука на вратата им.

Воинът на светлината има мечти. Мечтите му го тласкат напред. Но той никога не прави грешката да вярва, че пътят е лесен, а вратата – широка. Знае, че Вселената функционира така, както функционира и алхимията: *stopявай и твърдявай*, казвали учителите. „Концентрирай и разпръсквай своите енергии според ситуацията.“

Има моменти, в които трябва да действаш, и моменти, в които трябва да се примириш. Воинът умее да ги различава.

Когато се учи да борави със сабята си, воинът на светлината открива, че трябва да разполага с пълно бойно снаряжение – а то включва и доспехи. Воинът тръгва да си търси доспехи и чува предложенията на различни продавачи.

„Използвай ризницата на самотата!“ – казва му един.

„Използвай щита на цинизма!“ – отвърща друг.

„Най-сигурните доспехи са да стоиш настрана!“ – казва трети.

Воинът обаче не им обръща внимание. Изпълнен със спокойствие, отива до своето свещено място и намята неунищожимия плащ на вярата.

Вярата парира всички удари. Вярата превръща отровата в кристална вода.

„Вярвам на всичко, което хората ми казват, и после винаги се разочаровам“ – твърдят другарите му.

От голямо значение е да вярваш в хората; воинът на светлината не се бои от разочарования, защото познава мощта на своята сабя и силата на своята любов.

Впрочем той умее да разграничава нещата: едно е да приемем Божиите поличби и да разберем, че ангелите ни дават съвети чрез устата

на ближния ни. Съвсем друго е да сме неспособни да вземаме решения и винаги да очакваме другите да ни казват какво трябва да правим.

Воинът вярва в другите, защото – преди всичко – вярва в себе си.

Воинът на светлината гледа на живота със снизхождение е и строгост. Сблъсква се с тайни, чиито отговори ще намери някой ден. Често си казва: „Но този живот е лудост!“

И е прав. Погълнат от чудото на всекидневието, той забелязва, че винаги е в състояние да предвиди последствията от своите постъпки. Понякога действа несъзнателно, спасява някого несъзнателно, страда, без да знае защо е тъжен.

Да, този живот е лудост. Но голямата мъдрост на воинът на светлината се проявява в това, да подбере добре своята лудост.

Воинът на светлината оглежда внимателно двете колони, издигащи се отстрани на вратата, която той възнамерява да отвори.

Едната се нарича Страх, а другата се нарича Желание. Воинът поглежда колоната на Страх и вижда, че на нея пише: „Ще навлезеш в непознат и опасен свят, в който нищо от онова, което си научил досега, няма да ти послужи.“

Воинът поглежда колоната на Желанието, на която пише: „Ще изоставиш един познат свят, приютил нещата, които винаги си искал и за които толкова много си се борил.“

Воинът се усмихва, защото не съществува нещо, което да го плаши, нито пък има нещо, което да го задържа. С увереност на човек, който знае какво иска, той отваря вратата.

Воинът на светлината прави едно много ефикасно упражнение за духовно израстване: наблюдава с голямо внимание нещата, които върши автоматично – като например да диша, да премигва с очи, да забелязва предметите около себе си.

Прави го, когато се почувства объркан. По този начин се освобождава от напрежението и оставя интуицията да си работи на воля, без да позволява на своите страхове или желания да й влияят. И така, някои проблеми, които са му се стрували неразрешими, намират разрешение, някои болки, които е мислел за непреодолими, изчезват, без той да прави каквото и да било.

Когато той трябва да се справи в трудна ситуация, той си служи с

тази техника.

Воинът на светлината чува забележки от рода на: „Не искам да говоря за някои неща, защото хората са завистливи.“

Подобни думи размиват воина. Завистта не може да причини зло, стига да не допуснем това да стане. Завистта е част от живота и всеки човек трябва да се научи да се справя с нея.

Впрочем воинът рядко говори за плановете си. Ето защо, хората понякога си мислят, че го е страх от завистта.

Той обаче знае, че всеки път, когато говори за някоя своя мечта, изразходва част от енергията на тази мечта, за да я изрази с думи. И ако говори твърде много, рискува да изразходи цялата енергия, която му е необходима, за да действа.

Воинът на светлината знае каква мощ притежават думите.

Воинът на светлината знае колко ценни са упоритостта и смелостта. Често се случва в схватка да му бъдат нанесени удари, които не е очаквал. И той разбира, че по време на войната врагът ще спечели някоя от битките. Когато това се случва, воинът страда заради раните си и си почива, за да възстанови поне малко енергията си. Веднага след това обаче той отново започва битката за своите мечти.

Защото колкото повече време остане извън нея, толкова по-голяма е вероятността да се почувства слаб, да се изплаши. Ако конникът падне от коня и не се качи на него още на следващата минута, никога повече няма да има смелостта да го направи.

Воинът на светлината знае кое си струва труда. Той решава кога да действа, използвайки вдъхновението и вярата си. Случва му се да среща хора, приканващи го да участва в битки, които не са негови или пък не го засягат, да се сражава на бойни полета, които са му непознати. Тези хора искат да въвлекат воинът на светлината в стълкновения, които са важни за тях, но не и за него.

Много често това са близки на воина хора, които го обичат, вярват в силата му и – тъй като са разтревожени – се стремят да получат помощта му на всяка цена.

В такива моменти той се усмихва и показва любовта си, но не приема предизвикателството. Истинският воин на светлината винаги избира бойното си поле.

Воинът на светлината умее да губи. Той не се преструва, че поражението му е безразлично, използвайки фрази като „Е добре, това не е чак толкова важно.“ Или: „Всъщност аз изобщо не съм искал това.“ Той приема поражението като поражение и не се опитва да го превърне в победа.

Горчива е болката от раните, безразличието на приятелите, самотата на загубата. В подобни моменти той си казва: „Борих се за нещо и претърпях неуспех. Загубих първата битка.“

Тези думи му дават нови сили. Той знае, че няма човек, който винаги да печели, и умее да различава успехите от грешките си.

Когато силно желаш нещо, цялата Вселена ти съдейства, за да го постигнеш. Воинът на светлината знае това.

Ето защо той много внимава за своите мисли. Зад добрите намерения се крият чувства, които никой не иска да признае дори и пред себе си: отмъстителност, самоунищожение, вина, страх от победата, злорадстване над чуждото нещастие.

Вселената не ни съди: тя само ни съдейства да постигнем онова, което желаем. Ето защо воинът има смелостта да погледне в сенчестите кътчета на душата си, за да разбере дали не иска за себе си нещо, което е грешно.

Той винаги обръща внимание на мислите си.

Исус е казал: „Думата ви да бъде: да, да; не, не.“ Когато воинът поеме някаква отговорност, той държи на думата си.

Онези, които дават обещания, а не ги изпълняват, изгубват самоуважение, срамуват се от постъпките си. Животът на тези хора представлява бягство; те изразходват много повече енергия да намерят редица извинения за това, че не са удържали на думата си, отколкото би била необходима на воинът на светлината, за да изпълни ангажиментите си.

Понякога той също поема необмислени отговорности, които са в негов ущърб. И въпреки, че не повтаря повече тази грешка, спазва обещанието си и плаща цената на своята импулсивност.

Когато победи в някоя битка, воинът празнува. Тази победа му е коствала много трудни моменти, нощи на съмнения, безкрайни дни на

очакване. Още в древността да отпразнуваш успеха си е било част от самия ритуал на прехода.

Другарите на война съзират радостта му и си мислят: „Защо го прави? В следващата битка може да претърпи разочарование. Може да си навлече гнева на неприятеля.“

Воинът обаче знае каква е причината да постъпва така. Той се радва на най-хубавия подарък, който победата може да му донесе: увереността.

Воинът празнува днес вчерашната си победа, за да има повече сили за утрешната битка.

Идва ден, в който съвсем неочаквано воинът открива, че не се бори с предишния ентузиазъм.

Продължава да прави всичко онова, което е правил и преди, но му се струва, че всяко негово действие е лишено от смисъл. В подобен момент той няма друг избор, освен да продължи Справедливата битка. Изрича молитвите си, макар и по задължение, от страх или подтикван от нещо друго, но не се отказва от своя път.

Знае, че ангелът, изпратен от Този, който го вдъхновява, е решил да се поразходи. Воинът задържа вниманието си върху своята битка и упорства, дори когато всичко изглежда безполезно. Скоро ангелът пак ще дойде и шумът от крилето му ще е достатъчен, за да върне радостта на воина.

Воинът на светлината споделя с другите това, което знае за пътя. Който помага, и на него ще помогнат, затова трябва да предаде на другите онова, което е научил. Ето защо той сяда до огъня и разказва как е преминал денят му.

Някой от приятелите му пошепва: „Но защо говориш така открито за стратегията си? Не виждаш ли, че като постъпваш по този начин, може да се окажеш принуден да разделиш завоеванията си с останалите?“

Воинът само се усмихва и нищо не отвръща. Знае, че ако в края на пътуването си пристигне в един безлюден рай, то тогава битката не си е струвала труда.

Воинът на светлината е разбрал, че чрез самотата Бог ни учи на общуване. Чрез яростта ни показва колко ценно е спокойствието. Чрез скуката подчертава значимостта на приключението и на

освобождаването от напрежението.

Бог използва мълчанието, за да ни научи да поемаме отговорност за думите си. Използва умората, за да оценим събуждането. Използва болестта, за да ни покаже, че здравето е благодат.

Бог използва огъня, за да ни накара да оценим водата. Използва земята, за да разберем колко е необходим въздухът. Използва смъртта, за да ни покаже значимостта на живота.

Воинът на светлината дава, преди да са му поискали. Виждайки това, някои от другарите му отбелязват: „Който се нуждае от нещо, моли за него.“

Ала воинът знае, че много хора не успяват – чисто и просто не успяват – да помолят за помощ. Някои от хората около него са толкова уязвими, че се разболяват от любов; жадуват за близост, а се срамуват да го покажат.

Воинът ги събира около огъня, разказва истории, разделя с тях храната си, напива се заедно с тях. На другия ден всички се чувстват по-добре.

Няма по-презрени от хората, които се отнасят с безразличие към чуждото нещастие.

Когато струните са винаги опънати, инструментът се разстройва. Когато воините тренират непрекъснато, губят от спонтанността си по време на битка. Когато конете непрекъснато прескачат препятствия, накрая си счупват някой крак. Когато лъковете се опъват всеки ден, вече не изпращат стрелите си със същата сила.

Ето защо, дори и да няма настроение, воинът на светлината се опитва да се наслаждава на дребните неща от всекидневието.

Воинът на светлината се вслушва в Лао Дзъ, който казва, че трябва да мислим по-малко за дните и часовете, за да можем да се съсредоточим още по-силно върху минутата.

Само по този начин воинът успява да разреши някои проблеми, преди те да са се появили; концентрирайки се върху дребните неща, той успява да избегне големите нещастия.

Но да размишлява върху дребните неща не означава да си дребнав в мислите си. Когато си прекалено загрижен за нещо, накрая от живота ти ще изчезне всякаква радост.

Воинът знае, че една голяма мечта се състои от много и различни неща, така както слънцето е съвкупност от милиони лъчи.

Има моменти, в които пътят на война преминава през периоди на еднообразие.

Тогава той следва съвета на полския равин Нахман де Брацлов: „Когато не успяваш да медитираш, достатъчно е да повтаряш само една съвсем обикновена дума, защото това ще успокои душата ти. Не казвай нищо друго, а повтаряй тази дума непрекъснато, безброй пъти. Накрая тя ще изгуби своя собствен смисъл и ще придобие ново значение. Бог ще отвори вратите и ти, служейки си със тази съвсем обикновена дума, ще можеш да изкажеш всичко, което искаш.“

Когато е принуден да върши една и съща работа много пъти, воинът използва тази практика и превръща труда си в молитва.

Воинът на светлината никога не се стреми към увереност в правотата, той има път, който да следва и към който да се приспособи според времето.

Когато участва в битка през лятото, снаряжението и техниката му са различни от тези, които използва през зимата. Бидейки гъвкав, той не преценява света от позицията на „правилно“ и „погрешно“, а от позицията на „най-подходящото за дадения момент поведение.“

Знае, че другарите му също трябва да се приспособяват, и затова не се учудва, когато те често променят поведението си. Дава на всеки един времето, което му е необходимо, за да оправдае действията си.

Воинът е безпощаден към измената.

Воинът сядва заедно с приятелите си около огъня. Понякога прекарват часове във взаимни обвинения около огъня, но накрая заспиват в една и съща палатка и забравят казаните обиди. От време на време към групата се присъединява по някой новодошъл. И тъй като до сега не е преживял нито едно събитие с останалите, той показва само положителните си страни и някои започват да го възприемат като учител.

Ала воинът на светлината никога не го сравнява със старите си бойни другари. Чужденецът е добре дошъл, но той ще му се довери едва когато разбере кои са недостатъците му.

Воинът на светлината не влиза в битка, без да познава границата на възможностите на своя съюзник.

Воинът помни една стара пословица: „Ако разкажанието убиваше...“ знае, че разкажанието наистина убива; то бавно разяжда душата на този, който е допуснал грешка, и го тласка към самоунищожение.

Воинът не иска да умре по този начин. Когато постъпва жестоко или подло – защото и той като всички хора има много недостатъци – не се срамува да помоли за прошка.

Ако все още е възможно, воинът полага усилия да поправи злото, което е причинил. Ако човекът, когото той е засегнал, вече е мъртъв, воинът прави добро на някой непознат и го посвещава на душата на човека, когото е наранил.

Воинът на светлината не се разкайва, защото разкажанието убива. Той навежда глава и поправя злото, което е причинил.

Всеки воин на светлината е чувал майка си да казва: „Синът ми го е направил, защото е бил ядосан, но по природа е много добър.“

Въпреки, че уважава майка си, той знае, че не е така. Не се самообвинява за необмислените си постъпки, но не си и прощава грешките, които е допуснал – иначе никога няма да намери отново верният път.

Воинът разумно преценява резултата от деянията си, а не намеренията, които е имал, постъпвайки по този начин. Поема отговорността за всичко, което прави, дори и да се наложи да плати висока цена за някоя от грешките си.

Една древна арабска пословица гласи: „Бог съди за дървото по плодовете, а не по корените.“

Преди да вземе важно решение – да обяви война, да се премести заедно с другарите си в друга равнина, да избере нива, която да засее, воинът си задава въпроса: „По какъв начин ще се отрази това на петото поколение мои потомци?“

Воинът знае, че последствията от постъпките на всеки човек траят дълго, и затова му е нужно да разбере какъв свят ще остави за бъдните поколения.

„Недей да предизвикваш буря в чаша вода!“ – предупреждава някой воин на светлината.

Той обаче никога не преувеличава трудностите в даден момент и

винаги се старая да запази необходимото спокойствие.

Впрочем воинът никога не подценява чуждата болка.

Някаква подробност, която изобщо не го засяга, може да възпламени мъката, стаена в душата на неговия брат. Воинът се отнася с уважение към чуждото страдание и не се опитва да го сравнява със своето собствено.

Чашата на страданието не е еднаква за всички.

„Първата характеристика на духовният път е смелостта“ – казва Ганди. За страхливците светът е страшен и изпълнен с опасности. Те се стремят към измамната сигурност на един живот без големи предизвикателства и се въоръжават до зъби, за да защитят онова, което смятат, че притежават. По този начин страхливците поставят решетки на собствените си затвор.

Мислите на война на светлината се простират отвъд хоризонта. Той знае, че ако той самият не направи нищо за този свят, и другите няма да направят.

И тогава воинът влиза в Справедливата битка и помага на останалите, дори и без да е съвсем наясно защо го върши.

Воинът на светлината прочита внимателно едно послание, което Всемирната душа е изпратила на бразилския медиум Шикю Шавиер.

„Когато успееш да преодолееш някои сериозни проблеми в общуването с другите, недей да си припомняш трудните моменти, а само радостта, че си преминал и това изпитание в живота си. Когато оздравееш след дълго лечение, не мисли за страданията, които си понесъл, а за благословията на Бог, който е позволил да бъдеш излекуван!

Помни до края на живота си хубавите неща, които са ти се случили в трудните моменти! Те ще бъдат доказателство за твоите качества и ще те направят по-уверен пред всяко препятствие.“

Воинът на светлината се съсредоточава върху малките чудеса на всекидневието.

Ако е в състояние да открие красивото, това означава, че носи красотата вътре в себе си – светът е огледало и показва на всеки човек отражението на собственото му лице. Въпреки, че е наясно със собствените си недостатъци и знае докъде се простират възможностите му, воинът полага всички усилия за да запази добро разположение на духа в

кризисни моменти.

В края на краищата светът се стреми да му помогне независимо от това, че всичко около него сякаш доказва обратното.

В заводите на мисълта се произвежда и нещо, което бихме могли да наречем емоционален боклук. Това са отминали страдания, които вече са безполезни. Това е предпазливостта, която е заемала важно място в миналото, но в настоящето не може да послужи за нищо.

Воинът има своите спомени, но успява да отдели полезното от неужното: изхвърля емоционалния си боклук.

Негов другар твърди: „Но това е част от моята история. Защо трябва да забравям чувствата, които са сложили отпечатък върху съществуването ми?“

Воинът се усмихва, но не се стреми да изпитва нещо, което вече не чувства. Той се променя и иска чувствата му да се променят заедно с него.

Когато учителят забележи, че воинът е потиснат, му казва:

„Ти не си човекът, който се появява в тъжни моменти. Ти си нещо много повече.

Мнозина си заминаха от този свят – поради причини, които никога няма да узнаем – а ти си все още тук. Защо Бог е прибрал при себе си толкова изключителни личности, а е оставил теб?

В момента милиони хора по света вече са се примирили. Не се ядосват, не плачат, не вършат вече нищо; чакат само да мине времето. Изгубили са способността си да реагират.

Ти обаче си тъжен. Това доказва, че душата ти все още е жива.“

Понякога, по време на някоя безкрайно дълга битка, на война му хрумва някоя идея и той успява да победи само за секунди.

И тогава се пита: „Защо страдах толкова дълго в тази битка, която бих могъл да реша, изразходвайки два пъти по-малко енергия?“

В действителност всеки проблем, след като вече е решен, ни се струва съвсем прост. Голямата победа, която днес ни изглежда лесна, е била резултат от множество малки победи, които не сме забелязали.

Тогава воинът осъзнава случилото се и спи спокоен. Вместо да се самообвинява, че се е забавил толкова дълго, докато стигне до целта, той се радва все пак, че е успял да я постигне.

Съществуват два вида молитви.

Към първият вид спадат онези, в които се молим да се случат определени неща, като се опитваме да кажем на Бог какво трябва да направи. Не даваме на Създателя нито време, нито му посочваме място за действие. Бог – който много добре знае кое е най-доброто за всеки от нас – продължава да действа така, както той смята за необходимо. И този, който се моли, остава с чувството, че не е бил чул от него.

Към вторият тип молитви спадат всички онези, в които човек, дори и да не разбира пътищата на Всевишния, позволява в живота му да се изпълнят намеренията на Създателя. Моли се да му бъде спестено страданието, моли се за радост в Справедливата битка, но нито за момент не забравя да каже: „Да бъде волята ти.“

Воинът на светлината се моли именно по този начин.

Воинът знае, че най-важните думи във всеки език са съвсем кратки.

Да. Любов. Бог.

Това са думи, които излизат лесно от устата ни, а запълват огромни празни пространства.

Но съществува една дума – тя също е съвсем кратка, – която много хора се затрудняват да изрекат: не.

Този, който никога не казва „не“, се мисли за благороден, толерантен, възпитан; защото „не“-то има репутацията на лошо, егоистично, недостатъчно духовно.

Воинът не се хваща в този капан. Има моменти, когато той, казвайки „да“ на другите, казва „не“ на самия себе си.

Ето защо той никога не казва „да“ с устните си, щом сърцето му казва „не“.

Първо: Бог е саможертва. Страдай в този живот и ще бъдеш щастлив в другия!

Второ: Само децата се забавляват. Живей под напрежение!

Трето: Другите знаят кое е най-доброто за нас, защото имат по-голям опит.

Четвърто: Наше задължение е да постъпваме така, че другите да са доволни. Трябва да им се харесваме, дори и това да изисква от нас да се отказваме от важни неща.

Пето: Не трябва да прием от чашата на щастието, защото може да ни

хареса, а невинаги ще я държим в ръката си.

Шесто: Трябва да приемаме всички наказания. Виновни сме.

Седмо: Страхът е свързан с тревоги. Няма да поемаме рискове.

Това са заповедите, на които никой воин на светлината НЕ бива да се подчинява.

Голяма група препречва пътя, водещ към рая.

Пуританът пита: „Защо и грешниците са тук?“

Моралистът протестира: „И проститутката иска да се възползва!“

Пазителят на нравствените устои крещи: „Как така ще прощаваме на прелюбодейката, след като е съгрешила?“

Покаяващият се разкъсва дрехите си: „Защо е нужно да бъде излекуван слепият, след като той мисли единствено за болестта си и дори не благодари?“

Аскетът се гневи: „Позволяваш на жената да маже косите си със скъпо масло! Защо не го продадеш и не купиш с парите храна?“

Усмивайки се, Исус държи вратата отворена. И воините на светлината влизат, без да обръщат внимание на истеричните писъци.

Противникът е мъдър.

Винаги, когато може, той посяга към най-лесното и най-ефикасното оръжие: интригата. Когато го използва, не е нужно да полага големи усилия, защото другите работят заради него. Неуместни думи разрушават месеци на всеотдайност, години, посветени на търсенето на хармония.

Често пъти воинът на светлината е жертва на подобен капан. Не знае откъде идва ударът и няма как да докаже, че обвиненията срещу него са фалшиви. Интригата не му дава право на защита: тя го осъжда без съд.

Тогава воинът понася последствията и незаслужените наказания – думата има голяма власт и той го знае. Но страда мълчаливо и никога не си служи със същото оръжие, за да атакува противника си.

Воинът на светлината не е страхливец.

„Дай на глупака възможността да избира между хиляда разума и той ще избере твоя“ – гласи една арабска пословица. Когато воинът на светлината започне да засява градината си, забелязва, че съседът му е наблизил и го следи. Той обича да му дава напътствия как да засади

постъпките си, как да наторява мислите си, как да полива победите си.

Ако воинът започне да обръща внимание на онова, което той казва, ще започне да върши работата, която се оказва чужда; идеята за градината, която сади в момента, ще бъде не негова, а на съседа му.

Ала истинският воин на светлината знае, че всяка градина си има тайни, които само търпеливата ръка на градинаря може да разгадае. Ето защо той предпочита да съсредоточи вниманието си върху земята, дъждата, сезоните.

Знае, че глупакът, който дава напътствия за чуждата градина, не се грижи за собствените си растения.

За да се бориш, трябва винаги да държиш очите си отворени. И да имаш верни другари до себе си.

Понякога се случва така, че този, който се е борил рамо до рамо с воина на светлината, внезапно се превръща в негов противник.

Първата реакция е на омраза; воинът обаче знае, че слепият боец в битката е загубен.

Тогава се опитва да си спомни добрите неща, които бившият му съюзник е свършил, докато са били приятели; мъчи се да разбере кое го е довело до тази внезапна промяна в поведението му, какви рани са се натрупали в душата му. Старае се да открие кое е накарало единия от двамата да се откаже от диалога.

Никой не е изцяло добър или лош; воинът си спомня за това, когато вижда пред себе си нов противник.

Воинът знае, че целта не оправдава средствата.

Защото не съществуват цели; съществуват само средствата. Животът го е донесъл от неизвестното, за да го отнесе отново в неизвестното. Всяка минута е забулена в тази вълнуваща тайна: воинът не знае откъде е дошъл, нито пък къде отива.

Но той не е на този свят случайно. И затова изненадите го радват, непознатите пейзажи го очароват. Много често той се страхува, но за един воин това е нормално.

Ако воинът мисли единствено за финала, няма да е в състояние да забележи поличбите по пътя. Ако се концентрира само върху един въпрос, ще пропусне много отговори, които са около него.

Затова воинът е всеотдаен.

Воинът знае за съществуването на лавинообразният ефект.

Често пъти е бил свидетел как някой постъпва несправедливо с друг, който не е имал смелостта да реагира. И тогава този човек от малодушие и страх излива гнева си върху друг, по-слаб от него, който от своя страна излива гнева си върху трети, и така се получава истинска верига от нещастия. Никой не може да предвиди последствията от собствената си жестокост.

Ето защо воинът използва сабята си много предпазливо и приема само противници, които са достойни за него. В моменти на гняв той удря с юмрук по скалата и си натъртва ръката.

Ръката му ще оздравее; но мъката на детето, което страда, понеже баща му е изгубил битката, ще остави у него белег за цял живот.

Когато дойде заповед воинът да напусне този свят, той си спомня за всички приятели, които си е спечелил, докато е следвал пътя си. Някои от тях е научил да чуват камбаните на потъналия храм, на други е разказвал истории край огъня.

Сърцето му се натъжава, но той знае, че сабята му е посветена на Бог и че трябва да се подчинява на заповедите на този, в името на когото се е борил.

Тогава воинът на светлината благодари на бойните си другари, поема дълбоко въздух и продължава напред, зареден със спомени от едно незабравимо пътуване.

Епилог

Когато спря да говори, вече се бе стъмнило. Двамата останаха неподвижни, загледани в изгряващата луна.

– Много неща от това, което ми каза, си противоречат – каза момчето.

Тя стана.

– Сбогом. Ти беше сигурен, че камбаните на дъното на океана не са само легенда; но успя да ги чуеш едва когато разбра, че вятърът, чайките, шумът на палмовите листа, всичко това е част от звъна на камбаните.

По същия начин воинът на светлината е уверен, че всичко около него – победите и пораженията му, ентусиазмът и унинието му – е част от неговата Справедлива битка. И когато му се наложи, той ще съумее да използва правилната стратегия. Воинът не се старее да бъде последователен; той се е научил да живее със своите противоречия.

– Коя си ти? – попита момчето.

Ала жената вече се отдалечаваше, вървейки по вълните към изгряващата луна.

КРАЙ

© 1997 Паулу Коелю
© 2002 Даниела Петрова, превод от португалски

Paulo Coelho
O manual do guerreiro da luz, 1997

Източник: <http://izvorite.com>

Публикация:

ВОИНЪТ НА СВЕТЛИНАТА. 2002. Изд. Обсидиан, София. Роман. Превод: от португ.
Даниела ПЕТРОВА [O manual do guerreiro da luz / Paulo COELHO (2006)]. Печат:
Абагар, Велоко Търново. Формат: 20 см. Страници: 158. ISBN: 954-769-026-4

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/292>]